

helt och hållet. *P. intel. P. omöjligt.* — 2) (fig.) Utan tecken till snille eller smak. *Skrifva p.*

PLATTA, v. a. 1. Göra platt. *P. út*, se *U-platta*. — *Plattande*, n. 4.

PLATTFORM, plattfårm, m. 3. (fr. *Plateforme*) 1) Platt tak på en byggnad. — 2) (fortif.) Upphöjning af jord eller trä, hvarpå kanoner läggas, för att kunna skjuta öfver bank.

PLATTFOT, m. 1) (sjöt.; utan plur.) Vakten ifrån kl. 4 till 8 eftermiddagen. — 2) (skämtv.; i pl. — *fötter*) En, som har platta fötter.

PLATTHET, f. 3. Egenskapen att vara platt (både egentl. o. fig.).

PLATTING, m. 2. (skepp.) Platta flåtor, som läggas af från 5 till och med 22 garn, samt begagnas till båndsling och klädning.

PLATTJERN, n. sing. Stångjern, hvars genomsärning är en rektangel.

PLATTLIST, plättilsst, f. 3. (byggn. k.) Slät, upphöjd list.

PLATTLOD, n. 3. Blyplåt, hvarmed fäng-hålet på skeppskanoner betäcks.

PLATTNÄSA, f. 1. 1) Platt näsa. — 2) (skämtv. o. på spe) Person med platt näsa.

PLATTRÄ, v. n. 1. Se *Pluttra*.

PLATTRUND, a. 2. Som har ägrund genomskärning. *P. fl.*

PLATTYSK, a. 2. *P-a språket* ell. *dialekten*, dialekt af tyskan, som talas i en del af nedra Tyskland. — *S. m.* 2. Person, som talar platttyska.

PLATTYSKA, f. 1. 1) Kvinna, som talar platttyska språket. — 2) (utan plur.) Platttyska dialekten.

PLATÅ, -å, m. 3. (fr. *Plateau*) 1) Flat ställning midt på ett matbord, hvarpå ställas åtskilliga prydnader. — 2) Högst belägen slätt, högslätt.

PLAUSIBEL, --si'b'l, a. 2. (lat. *Plausibilis*) Som synes förhållande bifall.

PLEBEJ, -bäj, m. 3. (lat. *Plebeius*, af *Plebs*, lägre folk) 1) Borgare i det forna Rom, som icke tillhörde patricierna. — 2) (fig.) En man ur hopen.

PLEBEJISK, a. 2. Som tillhör, har afseende på, utmärker plebejer; ofrälse; böbelaktig.

PLENUM, plenum, n. pl. *plena*. (lat.) Fulltalig församling eller sammankomst. *In pleno*, i fulltalig sammankomst.

PLEONASM, pleånåsm, m. 3. (från grek.) Felaktigt användande af öfverflödiga ord och satser i ett tal.

PLEONASTISK, a. 2. Som innehåller en pleonasm. *P-t uttryck*.

PLETI, se *Kreti*.

PLEURESIS, se *Plöresi*.

PLIGG, m. 2. Helt liten tillspetsad träpinne, t. ex. en Skoppligg.

PLIGGA, v. a. 1. Fästa med pliggar.

PLIGT, f. 3. Handling, hvartill vi af lag förbindas. *P-er emot Gud, oss sjelfva och vår nästa. Positiv p.*, handling, som bör utöfvas. *Negativ p.*, handling, som bör underlåtas. Se f. ö. *Rätts-*, *Trängs-*, *Samveltspligt*. *Göra sig något till p.*, ålägga sig något såsom p. — *Syn.* Skyldighet, Förbindelse. [Plikt, Plikt.]

PLIGTENLIG, a. 2. Med pligt öfverensstämmande. *P-t uppförande*. — *Pligtenlighet*, f. 3.

PLIGTFÖRGÅTEN, a. 2. neutr. — *et.* Glömsk af sin pligt. — *Pligtförgåtlet*, adv.

PLIGTFÖRGÅTENHET, f. 3. Glömska af pligt.

II.

PLIGTIG, a. 2. Af pligt förbunden. *Vi äro p-e att älska vår nästa såsom oss sjelfva*. — *Syn.* Skyldig, Pliktskyldig, Förbunden, Förpligtad. [Pliktig, Pliktig.]

PLIGTKÄNSLA, f. 1. Medvetande och erkännande af pligt.

PLIGTSKYLDIG, a. 2. Af pligt förbunden; som har pligter att iakttaga emot någon. Brukas stundom af höflighet vid underskrifter i bref, t. ex.: *Har äran teckna min herres p-aste tjänare*.

PLIGTSTRIDIG, a. 2. Som strider emot pligt. *Ett p-t uppförande*.

PLIKT, plikt, m. 2. (skepp.) Rummet för eller akter i ett fartyg.

PLIKT, plikt, f. 3. (ursprungl.: straff; deraf: Kroppsplikt) Straff, som består i penningars erläggande. *Fälld till 10 riksdalers p. Slå på p.*, se *Pliktfälla*. [Pligt, Plikt.]

PLIKTA, v. n. 1. (sjöt.) Se *Loda*.

PLIKTA, v. n. 1. 1) (ursprungl.) Straffas. *P. med kroppen, med lifvet*. — 2) Straffas med erläggande af böter. *Han blef dömd att p. 10 riksdaler till de fattiga. P. för öfverträdelse af en polisförordning*. — *Syn.* Böta. — 3) (fig.) *P. för*, umgälla. *Han får p. för sin obetänksamhet*. [Pligta, Pliкта.]

PLIKTANKAR, n. 3. Det ankar på ett fartyg, som är störst och begagnas endast i nödfall.

PLIKTFÄLLA, v. a. 2. Döma till böters erläggande. — *Pliktfällande*, n. 4. o. *Pliktfällning*, f. 2.

PLIKTHUGGARE, m. 3. Den, som ror främsta åran i en båt.

PLINT, pl'nt, m. 3. (fr. *Plinthe*; byggn. k.) 1) Platt list på basen eller under kapitälet på en pelare. — 2) Platt list vid foten af en byggnad eller nedtill på en vägg. — 3) (artill.) Ett slags sirat på kanoner.

PLIRA, v. n. 1. Se med halföppna ögon, blunda till hälften. — *Syn.* Se *Se*. — *Plirande*, n. 4.

PLIRÖGD, a. 2. En, som alltid ser med halföppna ögon.

PLISTER, m. sing. Se *Blindnåssla*. — Äfv. örten Galeopsis Tetrahit.

PLIT, m. 2. 1) (ford.) Huggsvärd, huggpamp. — 2) (fam.) Värja. *Dra p-en*.

PLITA, v. n. 1. (egentl.: slåss med värja) (fam.) Arbeta ifrigt, sträfva. — *P-s*, v. d. (fam.) Strida, slåss.

PLOCK, n. sing. (fam.) Små strödda saker af föga värde. — *Syn.* Småplock, Plockfink.

PLOCKA, v. a. 1. 1) Åftaga eller upphämta smärre föremål, ett och ett i sänder. *P. blommar, frukt. P. körsbär, krusbär, smultron. P. stenarna ur en åker. P. ax*, efter skörden upphämta strödda qvarliggande ax af åkern. *P. af, bort, fram*, se *Afplocka*, &c. *P. ihöp*, genom plockning hopsamla. *P. sönder*, genom plockning söndra, t. ex.: *P. sönder en blomma*, plocka bladen af den. *P. undan*, borttaga en och en i sänder. *P. upp, út*, se *Upplocka*, *Ut-plocka*. — 2) Rensa. *P. spenat, som skall lagas till mat. P. fågel*, plocka fjädrarna af den. — 3) (fig.) Bedraga på penningar, preja, plundra, pungslå. *Han har blifvit p-d*. — *V. n.* Röra fingrarna, liksom man plockade något. *Det är ett elakt tecken, när den sjuke börjar p. P. på kråset, på manschellerna, fingra, noppa på dem*. — *Plockande*, n. 4. o. *Plockning*, f. 2.

PLOCKARE, m. 3. En, som plockar.